

hebben bij de ziekenfondsen. Hoe meer er voor de eersten af moet, hoe minder er voor de laatsten overschiet. Hieruit vloeit de noodzakelijkheid van een voor beiden billijk contract voort, maar overigens zijn beiden vrij. Ik zou daarom als buitenstaander aan de algemeene vergadering deze motie in overweging willen geven: *De Ned. Maatschappij tot bevordering der geneeskunst stelle, in overleg met de Ned. Maatschappij tot bevordering der pharmacie, een taxe voor fondsgeneesmiddelen vast en voere het beginsel van het doktersfonds consequent door.*

Hiermede wordt een vriendschappelijk samenwerken op punten, waar beider belangen samengaan, volstrekt niet uitgesloten. Maar dit drage een tijdelijk karakter met volkomen behoud van ieders vrijheid, niet dat van een bindend besluit met wederkerige verplichtingen.

Utrecht, 27 Juni 1915.

P. J. MINK.

II.

Nu men doende is, in de ziekenfondsen van de Ned. maatschappij tot bevordering der geneeskunst een vaste regeling te treffen inzake honoreering van specialisten, zoodanig, dat deze onafhankelijk is van die der huisartsen en apothekers (tegen welk standpunt m. i. wel iets is in het midden te brengen, doch dat ik zal laten rusten), zou ik het volgende onder de aandacht van belangstellenden willen brengen.

Wordt een patiënt door zijn huisarts naar een specialist verwezen en door dezen in behandeling genomen, dan is daarmede tevens de behandeling van den huisarts voor dat ziektegeval geëindigd. Niet aldus voor den apotheker. Immers, schrijft de specialist recepten voor, dan zal de apotheker deze gereed maken, terwijl de honoreering begrepen is in het vaste bedrag, dat hem reglementair toekomt. De apotheker draagt dus meer arbeidsrisico dan de huisarts, en waar de verhouding der honoreering van artsen en apothekers (over het algemeen als 5 : 3) doelt op de verhouding der arbeidsprestaties bij gelijk risico, moet m. i. of deze verhouding veranderd worden in het voordeel der apothekers, of — wat ik beter oordeel — de apotheker moet afzonderlijk vergoeding krijgen voor de door de specialisten voorgeschreven en door hem gereedgemaakte recepten, welke vergoeding eveneens onafhankelijk moet zijn van de gewone honoreering van artsen en apothekers.

Alkmaar, Juni 1915.

B. H. J. SCHOUTEN, *apotheker.*

ALGEMEEN BINDEND BESLUIT.

In dit *Tijdschrift*, bldz. 2212, zegt collega SCHUCKINK KOOL terecht, dat de grondgedachte, dat apothekers en artsen gelijkwaardige eenheden zijn in ziekenfondsen, veel te gunstig is voor de apothekers. Ik heb in dit *Tijdschrift* 1914, I, bldz. 1674, dezelfde meening geuit, namelijk dat men de waarde van apothekers ten opzichte van artsen in onze ziekenfondsen niet in vaste getallen kan uitdrukken. Daarom is het ook foutief, de financieele verhouding tusschen die twee groepen in een vast getal, een breuk, uit te drukken. Beide groepen hebben aanspraak op een behoorlijke salariering, maar onafhankelijk van elkaar.

De bestuurseisch, in de tweede voorwaarde van ons algemeen bindend besluit neergelegd, acht ik om dezelfde reden onjuist. Elke groep kan aanspraak maken op een behoorlijke vertegenwoordiging in het bestuur, maar verder hadden onze eischen niet moeten gaan. Wij zitten sinds twee jaar in een moeras, zegt collega SCHUCKINK KOOL, maar als de leden van onze Maatschappij er evenzoo over denken, namelijk, dat wij niet met de apothekers hadden moeten beginnen, of liever, dat wij ons niet in zoo'n wederzijdsche afhankelijke positie hadden moeten verbinden, dan moeten wij